

Українські ВІСТІ

Неділя, 15 червня 1947 р.

UKRAINIAN NEWS

Число 27 (85) Рік III

Часопис виходить тричі на тиждень: у середу, п'ятницю і неділю

Адреса редакції й адміністрації: Neu Ulm, Ludwigstrasse 10.

Читайте сьогодні:

- Міжнародна інформація (стор. 1).
- В. Василенко. Товари і люди (стор. 2).
- К. Давид Мартін боронить скитальників (стор. 2).
- Українцям, що йдуть до Англії (стор. 2).
- В. Чабанівський. Правда про соборництво С. Петлюри (ст. 3).
- Інж. С. П. Південна Америка (стор. 3).
- Д-р С. Баран. Конституція США і права людини (стор. 3).
- В. Голуб. Письменники — дітям (стор. 4).
- Леонід Полтава. Ляльковий театр у Діллінгені (стор. 4).

ОСТАННІ НОВИНИ

* **ЛОНДОН.** (ББС). Англія і Франція підписали угоду про вербування ДП з англійських зон Австрії й Німеччини на працю до Франції. Мова йде головним чином про ДП слов'янського походження. Раніше Франція підписала угоду про набір ДП з американських зон Німеччини й Австрії.

* **НЬЮ-ДЕЛІ.** (ББС). Двоє найбільших князів Індії — Трабанкор і Гайдарабад вирішили стати самостійними державами. Вони не приєднуються ні до Індустану, ні до Пакістану.

* **ПАРИЖ.** (ББС). 12-го червня, після шестиденного страйку, знову відновлено залізничний рух у Франції. Залізничники припинили страйк, бо уряд погодився підвищити їм заробітну платню.

* **БЕОГРАД.** (ББС). Ранком 12-го червня маршал Тіто оглядав англійську виставку книжок в Београді. Його супроводжував англійський міністер повітряної фльоти Ноель Бейкер, що перебуває тепер в Югославії.

* **БУДАПЕШТ.** (Радіо-Беромюнстер). 12-го червня відбулося дуже бурхливе засідання угорського парламенту. Керівник опозиції заявив, що в Угорщині нема ні свободи преси, ні свободи думки, а всюди панує терор. Безпартійний Седені вимагав призначити спеціальну парламентарську комісію для розслідування урядового протирядового заколоту.

* **НАНКІН.** (Радіо-Беромюнстер). Комуністичні частини здобули на манджурсько-корейському кордоні місто Антон, що нараховує 150 тис. населення.

* **НЬЮ-ДЕЛІ.** (ББС). На першому засіданні особливого комітету в спрвах розділу Індії головував віцекороль Манбетген.

Монголія напала на Китай

НАНКІН. (ЮП). З'єднання монгольської кавалерії, підтримані моторизованими частинами, у вівторок напали із Зовнішньої Монголії на напівавтономну провінцію Сінкляю і пройшли приблизно на 300 км в глибину китайської території. Літаки з советськими розпізнавальними знаками бомбардували позиції китайських військ ген. Сунт Гсі Лян.

Китайський уряд наказав своєму амбасадорові в Москві скласти протест урядам СРСР і Зовнішньої Монголії проти інвазії в китайській області.

Трумен у Канаді

ОТТАВА. (Дена-ІНС, ЮП). У вівторок увечері президент Трумен, разом з своєю дружиною та донькою, прибув з офіційною візитом до Оттави. Промовляючи в середу перед канадським парламентом, президент обстоював „доктрину Трумена“ щодо підтримки всіх націй, які прагнуть зробити все можливе для вивуження світу, не вдаючись до примусу і не терплячи примусу. Трумен сказав: „У цей критичний поворотний момент історії, поворотний момент між війною, що вже закінчилася, і миром, що його досі не вдалося відновити, — всі знедолені і пригноблені спрямовують свої погляди на нас, сподіваючись від нас харчів і підтримки. Ми маємо намір допомагати тим країнам, які ладні керувати собою, як диктує їм власна воля, і визнавати за іншими таке саме право“. Детально зупинився Трумен на дружніх відносинах між Канадою і США. Обидві країни не зазнали страшних руйнацій війни і тому залишаються єдиним великим джерелом промислових виробів і харчових продуктів. На них мусить опертися більша частина світу, щоб бути й надалі життєздатною.

Комуністичний маневр не вдався!

ВІДЕНЬ. (Зюдвестфунк). 11 червня. „Я підтверджую, що ніяких переговорів між мною і депутатом Фішером не було, — заявив союзний канцлер д-р Л. Фігель. Він, д-р Фігель, тільки в приватних розмовах договоришав про ставлення комуністичного депутата до всієї цієї справи. Під час згаданих розмов Фішер вимагав реорганізувати — „в ім'я прогресу!“ — теперішній австрійський уряд. При цьому він назвав імена тих, кого, на його думку,

треба було б усунути. Та навіть більше: він назвав список тих осіб, яких комуністична партія рекомендувала б увести до складу уряду. Отож, цим самим Фішер перейшов рамкя приватних розмов, і тому д-р Фігель припинив усікі висловлювання з приводу згаданої теми.

Офіційно д-р Фігель запевнив, що не може бути й мови про реорганізацію уряду. Навпаки, ще з посиленішою енергією уряд продовжуватиме справу зміцнення Австрії.

Офіційні лондонські кола теж не бачать потреби змінювати австрійський кабінет, і чутки про комуністичний маневр викликали там занепокоєння. А вже теперішній австрійський уряд — законний уряд, обраний волею народу! Тим то англійський міністер закордонних справ Бевін наказав своїм представникам у Відні, Будапешті, Софії і Букарешті пильно стежити за розвитком подій.

* **МАДРІД.** (Дена-ІНС). Хрестом Ізабелли нагородив генералісимус Франко дружину державного президента Аргентини сеньйору Перон, що перебуває тепер у Мадриді. В одній промові Франко підкреслив сердечність відносин між Аргентиною та Іспанією.

* **ВАШІНГТОН.** (ЮП). Г. Воллес недавно заявив, що нині США набагато ближче до війни, ніж два-три місяці тому.

* **КАНБЕРРА.** (Дена-Ройтер). На випадок нападу на Австралію США пообіцяли допомогти їй своєю морською фльотою. Такі запевнення передав австралійському військовому міністрові американський головнокомандувач морських збройних сил Тихого океану.

* **БЕРЛІН.** (ЮП). За наказом советської військової влади в російській окупаційній зоні провадилася від березня до травня ц. р. загальна реєстрація колишніх воєнків німецької морської і повітряної фльоти. Німецькі поліційні чинники не могли подати мотивів советського розпорядження.

* **МЮНХЕН.** (Дена). 60% баварських батьків голосували за запровадження фізичної кари в школах.

* **ВАШІНГТОН.** (Дена-ІНС). Міністер закордонних справ США Маршал прохав американський сенат скоротити бюджет закордонного міністерства лише на 5 млн, а не на 60 млн доларів.

* **АТЕНИ.** (Дена-Ройтер). Заступник грецького міністер-президента Константін Ісальдаріс заявив, що „багато тисяч нерегулярного війська стоїть на албанських, югославських і болгарських кордонах, готові до інвазії“. Ісальдаріс назвав ситуацію серйозною.

* **МОСКВА.** (Дена). Советсько-норвезька кордонна комісія, що має усталити кордон між обома країнами в північній Норвегії, розпочала свою роботу.

* **БЕЙРУТ.** (ШТН). У Ливані зформовано новий коаліційний кабінет.

* **ВІДЕНЬ.** (ШТН). Советська військова влада заборонила в своїй зоні ліпський часопис „Osterreichische Zeitung“, бо він поміщав антисоветські карикатури.

* **РИМ.** (Дена-Ройтер). На підставі постанови прем'єр-міністра де Гаспері і голови Законодавчих Зборів Терракані, загальні вибори в Італії відбудуться 9-го листопада ц. р.

* **РИМ.** (ГА). На засіданні Установчих Зборів де Гаспері подав програму свого уряду. Він закликав свідомі верстви населення принести жертву для відбудови країни. Звертаючись до американського народу, міністер-президент прохав, щоб США допомогли Італії своїми позиками.

* **МАДРІД.** (ГА). 6-го липня відбудеться в Іспанії плебісцит з приводу запровадження монархії.

* **СЕОЛ.** (ГА). Американсько-советська комісія в справах Кореї досягла компромісу в питанні утворення тимчасового корейського уряду.

Від СУЖ'у

10. 6. 1947 р. відбулася конференція представників СУЖ'у з відповідними американськими військовими чинниками. Узгоджено цілу низку актуальних питань щодо української преси та майбутнього з'їзду СУЖ. На конференції нас запевнено, що всі ліцензійовані українські часописи цими днями одержать черговий приділ паперу. УПРАВА СУЖ'у.

Туреччина стурбована ситуацією на Балканах

БУДАПЕШТ. (ЮП). Відгук на події останнього тижня в Угорщині, такий голосний спочатку, а надто в США, вилився в дипломатичні приготування і переговори. Авторитетні кола Вашингтону не думають, що могло б дійти до припинення дипломатичних зносин. Таку стриманість відносять на рахунок англійської поради у великому стилі провести підготування до перегляду і в'яснення угорської афери. Згідно з інформаціями з кіл англій-

ського міністерства закордонних справ, „кращі голови“ працюють над тим, як сплянувати „дипломатичний контраст“ на Балканах, прийнявши під увагу події в Угорщині та Болгарії. В зв'язку з цим згадані кола говорять про советську „блокаду“ австрійського мирного договору і присвячують чимало уваги першій ноті-протесту, спрямованій проти умов у румунській площинській в'язниці.

Туреччина з занепокоєнням стежить за ситуацією на Балканах. Навіть офіційні кола побоюються, що може дійти до утворення македонської держави на тих теренах Греції, що окуповані повстанцями. Таким чином Туреччину було б ізольовано від Егейського моря. Крім того, така держава поширила б сферу російського впливу аж до Дарданелл і, отже, мала б для Туреччини дуже непередбачені наслідки.

Навколо питання збройних сил ОН

НЬЮ-ЙОРК. (ДПД-Ройтер). На засіданні Ради Безпеки, 6-го червня советський представник Громико сказав, що в питанні організації армії Об'єднаних Націй існують „далекодучі розходження“. Як підкреслив Громико, Советський Союз обстоює такі погляди: 1) Контигенти збройних сил, що їх видаватимуть п'ять великодержав до послуг армії ОН, мають бути одна-

кові як кількісно, так і за своїм складом. 2) Армія ОН має бути невелика. 3) Не можна вимагати від держав — членів ОН надати опірні пункти для армії ОН. 4) Збройні сили членів — держав ОН, передбачені для армії ОН, можуть бути розташовані лише на території своїх держав. 5) Після виконання своїх завдань збройні сили ОН протягом 30-90 днів мають вийти з теренів, де вони полагоджували

конфлікти. 6) Передаючи армії ОН контингенти своїх збройних сил, окремі нації мають самі відповідати за їх озброєння і постачання.

Отже, Громико знову виступив таким чином проти пропозиції США, Англії, Китаю і Франції. Наступне засідання Ради Безпеки відкладено на 10-го червня.

НЬЮ-ЙОРК. (Зюдвестфунк). 11 червня. Рада Безпеки відхилила пропозиції Громико.

Арешти в Румунії і Болгарії

ЛОНДОН. Один консервативний член парламенту заявив, що протягом березня і квітня в Румунії заарештовано 2000 осіб. Без ніякого суду кинули їх просто до в'язниць. „Багато поганого і також доброго звикло в Румунії під час війни, — сказав консерватор, — а три великодержави небагато зробили, щоб захистити принципи 4-х свобод Атлантійської Карти“. Права опозиції в Румунії обмежено і їй дозволено видавати лише два суворо ліцензовані часописи.

ЛОНДОН. 9 червня. Англійський амбасадор в Букарешті звернув увагу румунського уряду на письмовий протест політичних в'язнів у Плоешті. Понад 100 полонених названо в в'язниці називаючи свою тюрму „жахливою і страшнішою, ніж Дахау“. Лист в'язнів підкреслює, що вартові є слухняним знаряддям комуністичної партії і що в'язнів систематично виморюють там голодом.

СОФІЯ. (Радіо-Беромюнстер). Як повідомляло швейцарське радіо 11-го червня, 23 депутати опозиційної селянської партії Болгарії заявили про свою димісію. Це сталося після арешту провідника селянської партії Петкова.

Словацька — «найслабше місце Чехо-Словацької республіки»

ПРАГА. Чехо-словацький прем'єр-міністер Готвальд на одному засіданні центрального комітету комуністичної партії — а він є одночасно головою комітету! — сказав, що Чехо-Словацька в своїй історії досі ніколи ще не посідала сильніших стратегічних позицій, ніж тепер, коли польські кордон проходять понад Одером і Найсою, і Чехо-Словацька має спільний кордон з Советським Союзом. Одначе, Готвальд критикував далі ситуацію в Словацькій, назвавши Словацьчину „найслабшим місцем республіки“.

ЛОНДОН. (Зюдвестфунк). 11 червня. Відповідаючи на запитання про політичну ситуацію в Болгарії, Бевін сказав, що арешт Петкова викликає враження, ніби болгарський уряд вирішив знанити останки політичної свободи.

ПРАГА. (Зюдвестфунк). 11 червня. В зв'язку з подіями в Угорщині закордонна преса містила останнім часом багато статей на тему: Чехія — Словацьчина.

Бухенвальд — знову концтабір

МЮНХЕН. (АП). 9 червня. Обер-бюргермайстер Гамбургу Макс Бравер заявив представникам преси, що советська окупаційна влада знову спорудила в Бухенвальді концентраційний табір і утримує там 800 членів соціал-демократичної партії, заарештованих за політичну діяльність.

Товари і люди

На одному із засідань московської конференції закордонних міністрів — французький міністр Бідо від імені свого уряду порушив негайне питання про скликання міжнародної наради в справі еміграції німців до чужоземних країн і, насамперед, до Франції. Одночасно деякі держави ставлять питання про переселення в цій чи іншій кількості європейських скитальників. Нарешті, знаємо також з радіо і преси, що весь світ відчуває недостачу різних товарів, не тільки через брак сировини й кредитів, але головню через недостачу робочої сили, в загальній кількості до 10 мільйонів людей.

Розглядаючи ці факти із становища загальносвітового господарства, мусимо передусім ствердити одну знаменну подію: післявоєнне світове господарство ґрунтовно спростувало одну з політичних і економічних тез комуністичного інтернаціоналу — а саме, що масове безробіття після війни у всьому світі збільшить „армію гнаних і голодних“ і призведе швидко до загальносвітової революції.

Теоретики комунізму у своїх передбаченнях переочили багато факторів, які діють не на млин світового комунізму, а проти його (поступове удержавлення ключевих галузей промисловості в Європі, посилення планування виробництва і споживання, допомога держави населенню шляхом нормування видатків і цін харчових прилілів і т. д.). Звичайно, цей історично важливий процес переходу світового господарства на інші рейки, ще не закінчено, ми переживаємо лише його перший етап, накреслювання напрямних шляхів, але й цього сьогодні досить, щоб, бодай в ділянці господарства бачити шлях нового, що рятує світ від большевизму.

Друге, що не менше цікаве і знаменне — світові держави США, Англія і Франція, навчені попередніми етапами своєї історії, усвідомили, що робітництво — це не тільки соціально-політичне поняття, категорія, а передусім економічно-політичне, яке, як усяка інша ділянка державної діяльності, вимагає від політиків і дипломатів не тільки твердого провладу, а й далекосяглого передбачливого, іншими словами — політика мусить випереджувати факти життя і знаходити для них державно-розумні рішення.

Зрозуміло, що Німеччина, як величезного резервуару робітничих і технічних сил, ні один політик сьогодні собі легковажити не може й не сміє. Це саме можна сказати й про європейських скитальників, хоч назовні, завдяки незрозумілості на перший погляд політиці УНРРА, це виглядає інакше.

Німці, як це відомо з вивчення імміграційних рухів в усіх державах, як фахова сила, як організатори і колонізатори, завжди цинілись високо і їх охоче приймав на постійне поселення. Еспанці були сміливими завойовниками нових позаєвропейських континентів, німці їх господарсько організували і розбудовували. Щодо цього вони навіть випереджають своєю енергією і підприємчивістю англійців і французів.

Як би не склались економічні обставини після миру з Німеччиною чи для Німеччини, німці сьогодні прагнуть масами виїжджати поза межі своєї батьківщини. Це можна пояснити різними причинами — страх перед тягарем післявоєнних репарацій, важкі умовини прохарчування і заробітку, можливість різних політичних ускладнень і т. ін. Але найважливіша причина, на нашу думку, лежить в іншому — в прагненні захищати політичні і економічні інтереси німецького народу по той бік німецьких кордонів, тобто всіма мож-

ливими способами створювати сприятливу оцінку в чужоземних державах на користь „покривдженого німецького народу.“

Домагання Франції скликати незабаром спеціальну нараду в справі еміграції німців, з принципіального погляду далекосягла й актуальна думка, але саме бажання французького уряду, щоб скерувати насамперед цей вихід до Франції, нам здається, ним до кінця не продумане. Це говоримо не з заздрощів конкурента-європейського скитальника, бо на цю країну скеровуються надії українців, поляків і югославян, а з міркувань політичних і економічних, корені яких можна знайти в минулому і сьогоднішньому і вони не зникнуть в майбутньому.

Франція має право на репарації від Німеччини. Вона знає, що товарами, сировиною, машинами з Німеччини взяти їх не зможе. Тому її домагання короткі — замість товарів брати на постійну працю німців, які працюючи у Франції одержуватимуть 70% свого заробітку, а 30% піде на списування репарацій. Таким чином Франція має на меті: реально поставити питання про сплату належних їй репарацій, одержати робочу силу й німецькими кваліфікованими робітниками й технічними силами розбудувати своє господарство. Але другий бік медалі гірший. Ворожнеча політична й економічна французів і німців, корені якої сягають до 1870 р., глибоко сидять не тільки ще в настроях і уподобаннях різних французьких і німецьких політичних партій, а й в географічному і господарському положенні однієї і другої країни, які жадними тимчасовими заходами й полегшеннями ліквідувати не можна, хіба зменшити силу їх гостроти.

З цього погляду й з міркувань господарських на далеку мету Франції вигідніше взяти до себе на постійне населення європейських скитальників. Правда, тут також є свої невідгоди. Скитальники не сплачують Франції жадних репарацій і їм зразу треба платити 100% їх заробітку, або поселити на землі. З другого боку, це елемент, який не матиме жадних політично-господарських розрахунків з французьким народом. Щодо цього скитальники мають перевагу перед німецькими емігрантами.

Біда всіх європейських скитальників, на нашу думку, в тому, що вони живуть під кожнотимчасним тиском і хвилими настроями Вишнього світового події очима головного прокурора, намагається за всякої нагоди залякувати скитальників. З міжнародної господарсько-політичної проблема скитальників, під впливом інтриг з різних боків, перетворилась в третьорядну проблему УНРРА — ІРО, грізних скринінгів, загубивши широку вагу нової економічної категорії, що разом з проблемою виселення німців, мадярів і т. д. мала усі шанси сильно заважати в вирішенні питань перебудови світу. Ми не змогли поставити її на господарсько-політичну високу площину.

Чому, задаємо питання, кожний раз, коли вирішують політично-господарські проблеми світового значення, так між іншим виникає питання про скитальників? Це не випадково і не з любови до нас. У цьому залякуванні нас є своя логіка. Мільйонні резерви скитальників з своїми робітничими, селянськими, науковими і технічними силами здатні допомогти ОН відволіти першу ліпшу країну в Європі. Це не слова, а цілком реальна перспектива. Але це не в інтересі тих, які на ускладненнях політичного й господар-

Давид Мартін боронить скитальників

В Америці постав недавно Комітет Оборони Скитальників (The Refugees Committee), на чолі якого стоїть Чарлз Полетті, бувший губернатор нью-йоркського стеїту, як почесний президент. Виконним головою є Доротті Томпсон, відома журналістка. Комітет цей не дає скитальникам в Європі індивідуальної допомоги і цієї справи не провадить; його завдання — рятувати „виселених осіб“ в Європі, як цілоти. Комітет, як подано в його програмі, хоче стати речником тих осіб і боронити їхні інтереси, увійшовши у тісний контакт із різними скитальницькими організаціями в Європі, де матиме свого представника. Він теж тісно співпрацюватиме з такою самою організацією в Британії.

Який характер цієї нової організації, можна дізнатися, мим іншим, із статті, яку вмістив у „Нью Лідер“ секретар організації Давид Мартін, автор книжки про Тіто й Михайловіча „Зраджені спільники“. Долю „виселених осіб“ називає він „великою європейською трагедією“. Цю трагедію вяснює в переконливий спосіб. Автор стверджує, що властивих „переміщених осіб“ уже немає в Європі, бо ті, що були, уже вернулися до своєї країни, а ті, що лишилися, є тільки скитальцями-втікачами, які не можуть повернутися до рідних країн, бо там їх жде концентраційний табір, розстріл або невільницька праця на Сибірі.

Далі автор добирається до вяснення ще одного, що є дуже важливе. Він каже, що навіть в міжнародній скитальницькій організації (ІРО) вважається статуту скитальниками тих, які впали жертвою нацистського або фашистського режиму, або „фаланг“, або були визнані скитальниками до вибуху другої світової війни. Це, пише Мартін, не є згідно з правдою, бо європейські скитальники в числі 1 млн. втіка-

ють нині не перед нацистським, фашистським чи фалангістським режимом, але втекли або втікають з-під советського режиму, з Советського Союзу або з країв, які стали сателітами Советів.

Саме це, пише далі Мартін, ускладнює справу ІРО, бо в ньому сидить советський представник, який вважає — за політикою Кремля — всіх скитальників воєнними злочинцями, які повинні бути віддані режимам тих країн, з яких вони походять. Правда, західні демократії перемогли в засаді, тобто признали скитальникам право азилу, але й це може бути в практиці проблематичне, коли в ІРО будуть здійснювати ці засоби ті урядовці, що досі працювали в УНРРА. Саме тепер, коли УНРРА є в стадії ліквідації, багато урядовців УНРРА намагаються дістатися на всі лади до ІРО, зокрема намагаються про це такі, які були в УНРРА найгіршими ворогами скитальників.

Д. Мартін звертає завчасу увагу на цю обставину і радить припинити, щоб до ІРО не дісталися з УНРРА ті численні службовці, які допускалися насильств над скитальцями, допомагаючи советським комісарам і агентам забирати скитальників до Советів підступом і загрозами.

Мартін цитує урядові листи УНРРА в справі приспівування репатріації. Він доводить на підставі тих листів, якого сильного психологічного і морального натиску вживали урядовці УНРРА на скитальників, щоб їх віддати в руки НКВД. Ці урядовці віддавали советським офіцерам неправдо до перегляду книги із списками скитальників, советську літературу і пресу, демонстрували советські фільми, не дозволяючи водночас на доставу іншої літератури або інших часописів, крім того, що надходило з СССР, як теж забороняли видавати часописи й книж-

ки і навіть учити в закладених скитальницькими школах. До цього треба ще додати постійні „скринінги“, які доводили людей просто до божевільня. Це все, що теж дуже важке, роблено на власну руку різними урядовцями дуже часто проти визначних заряджень вищої військової влади.

Тому УНРРА, яка зробила багато добра, така зненавиджена в очах багатьох скитальників. УНРРА не винна, але винні урядовці й такі як Ля Гвардія, які прибувши до Європи та не визнаючися цілковито на ситуації, додавали охоти совето-фільським урядовцям УНРРА продовжувати свою нелюдську практику. Маючи це на увазі, треба уважати логічним, щоб ніхто з тих давніх урядовців УНРРА, які допускалися таких вчинків щодо скитальників, не увійшов тепер до ІРО... щоб в ІРО не було між урядовцями того елемента, який служив в УНРРА Советам, а не Америці або Англії, які доручили нагляд їм за скитальницькими.

Мартін кінчає свою статтю закликом до західних демократій, а в першу чергу до Америки, щоб підходити до скитальської проблеми, головню, з морального боку і дати негайно захист у всіх краях мільйонній масі скитальників з Європи, а тим самим ліквідувати вже впродовж одного року цю трагедію і нужду.

За канадським „Фармером“
ч. 12. 1947 р. К.

Хто зформував „інтернаціональну бригаду“?

АТЕНИ. (Дена-ІНС). В одному інтерв'ю минулої п'ятниці грецький прем'єр-міністр Тсальдаріс висловився з приводу вісток про зформування так званої „інтернаціональної бригади“ в Югославії. Як заявив Тсальдаріс, його уряд поінформував США, Англію, Францію, Італію, Бельгію, Еспанію і Португалію, чи не відбувається, часом, у цих країнах таємного вербування до названої бригади. Перші вістки про утворення такої бригади надійшли до Тсальдаріса два місяці тому, але він поспішив до них стримано. Однак, тепер, коли ці вістки мають ґрунт під собою, Греція знову мобілізувала 20.000 вояків і десь у серпні покляче до війська ще 20.000 вояків.

Як довідуємося з інших джерел, Тсальдаріс припускає, що деякі держави просто посилають своїх вояків до так званої „інтернаціональної бригади“, щоб тільки допомогти грецьким партизанам боротися проти свого уряду.

Чутки про димісію де Ніколя

РИМ. (Дена-Роітер). З вірогідних місцевих джерел повідомляють, що італійський державний президент де Ніколя 24-го червня, коли розпустять Законодавчі Збори, складе свої повноваження. Якщо ж цю дату відкладуть надалі, то й де Ніколя виконуватиме свої функції далі. Припускають, що можливим наступником де Ніколя міг би бути кол прем'єр-міністер Іванос Бономі.

* НЬЮ-ДЖЕРСІ. (РШ). Закликаючи до дружби між США й СССР, Г. Воллес знову критикував доктрину Трумена. Він, Воллес, мовляв, попереджав, що вона викличе гостру реакцію Советів і от маємо спочатку Угорщина, а потім Болгарія.

Українцям, що їдуть до Англії

На початку травня англійська організація Квекерів зробила доповідь для українців, що виїжджають до Англії працювати. Доповідь була коротка, але інтересна. Коротко наведемо зміст: англійці ставляться дуже уважно до чужинців, але разом з тим і недовірливо. Це діє доти, доки вони людини не познають з усіх боків. Якщо познають, тоді довір'я англійця до чужинця велике.

Англійці засадничо не настроєні націоналістично і вони не люблять виставляти на показ свою національність. Особливо українцям треба звернути на це увагу і не вимахувати на кожному кроці своїм національним прапором чи хвастатись національними відзнаками. Звісно, ніхто нікому не забороняє носити національні відзнаки, але

ського характеру прагнуть ловити рибку в хаотичному мутному морі. Звілси ненависть до нас.

Але доки спільними силами усіх скитальників, в тому числі й українських, ми не перестанемо бути товарами, що їх виважують на гендлярських терезах, торгують ними, міняють на міжнародних нарадах, — не вийдемо з-під опіки УНРРА — ІРО і не займемо належне місце на цих конференціях як суб'єкт, партнер, — нас східній мольх буде далі лякати. А у переляканого — світ у прятках.

В. ВАСИЛЕНКО.

самі англійці цього не люблять і тому ліпше оминати це.

Англійці не люблять подавати один одному руку при зустрічі. І на це треба звернути увагу. Українці, навпаки, подають часто своїм і чужим, незнайомим людям руку, де це потрібно і непотрібно. Ніколи в Англії не цілується жінок у руку. Не добре питати англійця про його особисте життя до того часу, доки когось добре не знається. Англійці не люблять нічого розказувати про своє приватне життя і також не люблять слухати оповідань про чисто приватні справи інших людей.

Англійці мають ту властивість, що вони все і на все нарікають мимо того, що їм в основному добре живеться. На ці нарікання не треба звертати уваги і трактувати їх серйозно.

Серед англійського робітництва є великі симпатії до російського народу, бож він допоміг Англії виграти війну. На англійських заводах є досить міцні комуністичні настрої. Серед тих людей не треба вести пропаганди, бо то не матиме успіху. Їм треба подавати самі факти, без коментарів. Поводження росіян в Україні англійці розглядатиме як поведження пануючого народу в колоніях.

Щоб англійця переконати в чомусь, треба мати дуже багато такту і терпеливості. Темпераментним українцям все те треба добре знати, щоб не поставити проти себе англійської оцінки.

(УВІ).